

INTERVJUU | Lauri Lagle: kättemaks ja viha on tupiktee (5)

Teatrilt ei saa eeldada katkematut kõrgvormi, kuid kui kolme aasta jooksul ei ole olnud kunstilist sähvatust, siis pigem ei pruugi seda ka järgmise kolme aasta jooksul juhtuda, usub lavastaja Lauri Lagle.

Keiu Virro
lp@lehed.ee

Erateatrite toetuseks eraldatav kogusumma on Lauri Lagle hinnangul liiga väike. „Tekib olukord, et paljud saavad midagi, aga keegi ei saa piisavalt.“

FOTO: RAUNO VOLMAR | DELFI MEEDIA

Kuula artiklit 19 min

Lisa

Lavastaja Lauri Lagle (42) on viimastel aastatel pühendunud Ekspeditsioonile. Esiteks sellenimelise koosluse kunstilise juhina. Lavastust „Reis metsa lõppu“ mängitakse näiteks praegu Tallinnas Sakala 3 teatrimajas. Aga tegelikult võiks ekspeditsioonist rääkida ka palju laiemas tähenduses.

Otsingud lavastajana on üks asi, aga selle kõrval on palju muud. Näiteks mõtted uuest filmist, ehkki selleks et jõuda ideeni, mis Lagle jaoks ajas päriselt vastu peaks, kulub oluliselt enamate mõtete läbi kirjutamine ja kõrvale jätmine. Siinses intervjuus on jällegi puudu üks osa reaalsusest, mis ütleb Lagle kohta küllap nii mõndagi. Nimelt loo peategelasele esitatud küsimuste kõrval on vähemasti teist sama palju neid, mida tema ise vestluskaaslaselt küsib. Uudishimu ümbritseva maailma vastu näib olevat Laglele lihtsalt vastupandamatult tugev käivitaja.

Teatrivaataja jaoks loob ruum, kuhu siseneda, selge eelhäälestuse. Praegu istume Sakala 3 majas. Mõne aasta eest oli see N099 maja, kus sa samuti lavastasid. Kas taustsüsteemi muutumine on kuidagi teisendanud ka sinu suhet selle ruumiga?

Jah, siis oli sellel ruumil kindlasti tugevam mõjuväli, sest ruumis olid varem kehtestunud tähendused tajutavamalt vibreerimas. Ja publiku mälu oli varasemate tegude osas veel värske. Igal juhul satub lavastus dialoogi lähimineviku tegudega. Ruum kutsub esile mälestused. Ilmselt iga lavastaja mõtleb juba lavastamise otsuse juures, millisesse taustsüsteemi ja millega dialoogi astub, tekib see siis inimestest, ruumist või muust slegist.

Ideaalis püüan lavastuse maailma jaoks luua omamoodi nulltähendusega pinna, mis annaks võimaluse uute reeglite ja loogikaga terviku tekkeks. Püüdsin seda ka siis, kui lavastasin Draamateatris või Von Krahlis. Aga kui nüüd pikemalt siin sellele mõtlen, siis tundub, et mind lavastajana inspireerib rohkem ruumi arhitektuuriline lahendus kui „kõnelevad seinad“. Minu meelest oskavad näiteks [Mart] Kangro ja [Juhan] Ulfsak teatrite külalistena oma lavastustes meisterlikult ära kasutada erinevate taustsüsteemide kontekste.

Lauri Laglet inspireerib lavastajana rohkem ruumi arhitektuuriline lahendus kui „kõnelevad seinad“. „Näiteks Kangro ja Ulfisak oskavad teatrite külalistena oma lavastustes meisterlikult ära kasutada erinevate taustsüsteemide kontekste,“ arvab ta.

FOTO: RAUNO VOLMAR | DELFI MEEDIA

Aga miks üldse siin kammersaalis lavastada? Kuna ruumipuudus on Tallinnas väga suur, korralikke ruume pole. Kammersaal on pooleldi sundvalik. Omaaegne lubadus, et NO99 suur saal on kõigile avatud, päris nii ei pea. See on üldisem mure ja segab laiemalt arengut.

Minu jaoks on olnud üks sinu huvitavamaid lavastusruume „Ainult jõed voolavad vabalt“. Selle keskmes on suur pöördlavaga elutuba (kunstnik Arthur Arula). Selle maailma kolisite te Noblessneri Nobeli saalist endise Vaba Lava ruumidesse Telliskivis. Kuidas see lavastust muutis?

Kolimine muutis lavastuse kogemist intiimsemaks, mingis mõttes äkki kergemaks ja tõi veidi nähtavamalt esile idee ühest olemisviisi võimalikkusest. Ruumivahetus on alati veidi lavastuse telge nihutav, tuleb kiiresti kohaneda ja otsida viis, kuidas lavastus uues ruumis kõlama saada. Praegu kolime lavastusega „Ainult jõed voolavad vabalt“ Tartusse kammivabrikusse Draama festivalile, mängime neli etendust. Tule vaata seal ka.

Kevadel kutsusime lavakunstikooli õpilased eksperimenteerima „Jõgede“ lavaruumi nende endi väljamõeldud aktsioonidega „Pidu võõras korteris“. Lavakunstikooli tudengid vaimustasid mind oma jõulise ja värske energiaga ja mulle pakkus suurt rõõmu näha neid kogemas ja katsetamas erinevaid teatrivorme, mille loomise eest nad ka ise täiel määral vastutuse võtsid. Ootasin põnevusega, mismoodi „Jõgede“ ruum teisenema hakkab. Ma olen seda kujutlustes läbi mänginud ja fantaseerinud – mis tasandid avaneks, kui mängida mõnd lavastust teise lavastuse jaoks loodud ruumis?

Lavaka tudengid mängisid muude eksperimentide seas selles ruumis ka Linnateatri „Tiit Pagu“. Kahjuks nad nüüdisajastasid selle jaoks lavastuse kostüümid, sest Tallinna Linnateater ei andnud neile originaale. See tingis liigse sulandumise ja mu meelest aktsioon ei avanud oma võimalikku potentsiaali. Mind oleks huvitanud kokkupõrge, mis oleks tekkinud kahe erineva ajastu ja mõttemaailma vahel, kahe erineva maailma mõistmisel ja filosoofilisel tasandil. Ja sellest tulenev vahetu reageerimine ja võimalik lahenduskäik, aga ka lühis.

Lagle lavastusele „Ainult jõed voolavad vabalt“ reageeriti väga vastuoluliselt. Lavastaja sõnul olla üks inimene „Jõgede“ ajal ka lavale keskmist sõrme vibutanud.

FOTO: KRISTIINA PRAKS

Kunsti olemuses on ka riskimine ja mitte kõigi ootustele vastamine.

„Ainult jõed voolavad vabalt“ oli minu jaoks üks eelmise aasta mõjusamaid lavastusi. Samal ajal oli ka neid, kes tundusid olevat avalikult vihased, et midagi sellist on üleüldse lavale toodud. Mulle publikust vaadates on näiteks alati tundunud tore, kui inimesed otsustavadki jalgadega hääletada. Olen näiteks Tallinna Linnateatris istunud etendusel, mis mulle väga meeldib, aga kus inimesed etenduse ajal lahkuvad, sest ilmselgelt on nad tulnud hoopis muude ootustega. Kuidas sa enda lavastuste puhul publiku vastuolulistes reaktsioonidesse või ühesesse vastumeelsusesse suhtud?

Vastuolulised reaktsioonid on loomulikud. Ühele läheb ühtmoodi korda, teisele teistmoodi. Kuulsin ka, et üks inimene vibutas „Jõgede“ ajal lavale keskmist sõrme. Nii tugeva reaktsiooni sai. Kunsti olemuses on ka riskimine ja mitte kõigi ootustele vastamine. Kriitika ja viha saavad olla osa lavastusest ja ka õpetavad lavastajat. Me ei tegelenud seal ainult muusika, vaid impressioonide ja helide tekitamise juures tekkiva inimeste koostöö otsingutega, mis ei olnud „näideldud“, sest inimesed pidid tõesti tegelema millegi väga reaalsega ehk helide loomisega ja nii kujunebki kontsert inimesest.

Mulle tundub, et päriselt millelegi pikemalt keskendumiseks on tarvis eripärast keskkonda. See erineb inimeseti. Milline on ruum või koht, kus sa suudad keskenduda?

Enamasti on see ruum proovisaal. Tähtis koht. Sinna tuleb keskendumiseks sobiv keskkond luua, et uus maailm kild killu haaval välja mõelda. Tulen proovisaali tavaliselt enne teisi. Mul on vaja hommikuvalgust ja vaikust. Eks see vana hea pikemalt ühes ruumis paigal olemine ja n-ö ruumi lukustamine toimib ka ikka kenasti. Väljas liikudes on inspireeriv ruum mererand või mets. Jüris on Lehmja tammik väga hea paik jalutamiseks.

Lavastuse tegemine on suur vastutus. Inimesed tulevad sinu pärast proovisaali, pärast tulevad teised inimesed vaatama ja annavad selle nimel oma aja ja raha. Kuidas sa ära tunned, kui oled leidnud piisavalt kandva teema?

Tekib üks kompleksne tunne ja teadmine, mida kannab atmosfäär, mida soovin tabada, erutavad teemad ja idee, milles on olemas teatav ruumilisus ja väljakutse. Tekib äratundmine ja selline kõhklustega kindlus, et suudan ideed koos hoida. Mõnikord ei pea alguses teadma, mis on lahendus, aga peab tajuma, et see idee võimaldab jõuda lahenduskäiguni ja sisaldab inspireerivat küsimuste, vastuste ja lahenduste otsingut. Enne

proove peab olema aimdus lahenduse võimalikkusest ka lõpuni mõtlemata mõtetele. Eks see kõige otsustavam otsus ongi ilmselt kõike tunnetuslikum.

Kunagi puhkasin ma lavastamisest näitlemisega. Puhkasin teise lavastaja proovides.

Kuidas sa sellistest protsessidest puhkad?

Kunagi puhkasin ma lavastamisest näitlemisega. Puhkasin teise lavastaja proovides. See kõlab veidralt, aga see polnud kindlasti mugavustsoon või vähe intensiivselt kaasatöötamine, pigem vastupidi, isu oli suurem. Näitlejana töötad lihtsalt teiste ajuosadega, ka vastutus on teistsugune ja minu jaoks oli vabastav väljuda pärast enda lavastuse peaproove juba tuttavlikust mõtlemisest teise lavastaja juhitud teemadesse.

Kas sul on ka selliseid puhkamisviise, mis ei sisalda kunstist välja puhkamist kunstiga?

See oligi siis. Nüüd on teisiti. Ikkagi tavapärased viisid. Viibin looduses, käin ujumas, vaatan filme... puhkan perega. Ootan kevadet. Suvi!

„Barbie“ ja „Oppenheimer“ on nähtud?

„Oppenheimerit“ tahan küll väga näha, kripeldab iga päev. Mulle tundus, et see oleks resoneerinud ka lavastuse „Reis metsa lõppu“ teemadega. Aga „Barbie“ on ka hea? Peaks vist seda ka...

Lauri Laglet inspireerivad ka mererand ja mets. „Jüris on Lehmja tammik väga hea paik jalutamiseks.“

FOTO: RAUNO VOLMAR | DELFI MEEDIA

Sa kasvasid üles Jüris. See on koht, millega minu peas ei seostu selge identiteet. Kuidas sa seda kohta või oma lapsepõlve seal iseloomustaksid?

Minu mälestustes oli Jüril tugev identiteet. Kooli kõrval on vana Lehmja tammik, vana hiiekoht, millega seostusid oma legendid. Need olid seotud looga pulmast, mille kõik külalised ning pruudi ja peigmehe oli Wanaisa tabu rikkumise tõttu tammedeks muutnud. Lapsena mõtlesin palju nendest puuinimestest. Ja kuidagi oli nii, et tee kooli võis parematel päevadel hommikuti võtta kuus minutit, kui olin viimase hetkeni maganud. Aga tagasitee koju läbi metsa võis võtta kolm või neli tundi. Läbi metsatuka jooksid kaugküttetorud, millel sai kõndida, need moodustasid omamoodi raja, kus oli palju nurki. Mitte päris nagu labürint, aga... Jüri oli selline pooleldi maa, pooleldi alevik. Kirik ja kalmistu, kultuurikeskus, postkontor. Seal oli veel üks suur hobusetall, kus käisin mõnikord ratsutamas.

Kas enam ei käi ratsutamas?

Ei käi, ma ei oskagi. Aga mu kohe viieaastaseks saava lapsega oleme Kukerannas käinud koduloomade loomaaias poniga sörkimas. Seal on koduloomad ühes laudas vabalt lahti ja saavad tähelepanuväärselt hakkama. Känguru, hobused, kodukitsed, kihnu lambad, merisead, jänesed, haned, eesel jne – 500 silmapaari. Nad kõik on seal ühes ruumis

rõõmsalt terved ja ei lõmasta üksteist. Lauda külalisel on võimalik nende keskel viibida, istuda, silma vaadata. Sealt saab päris tugeva laengu ja kogemuse, kui loomulikult loomad organiseeruvad ja kui sujuvalt kõik toimib. Tasub proovimist. Seal on ka palju selliseid loomi, kes muidu ei saaks võib-olla hakkama, aga nad on seal hoolimata murtud jalast või muust veast ja elasid ilusti rahulikult edasi. Ei tapetud ära neid.

Omanik oli hämmingus, kui üks inimene tuli ja ostis oma kassile pileti, et näidata talle teisi koduloomi. Ja üks teine naine rääkis, et dokumentaalfilmis näitas, et Anu Raud peab rajama terve talumuuseumi, sest on juba oht, et muidu lapsed ei tunne kartulipealseid. Selline eriline maailm on seal.

Sul endal ei ole koduloomi?

Praegu ei ole, aga lapsena oli väike armas koer, bolonka. Ja kaks nümfkakaduud oli ka. Nuiasin nad vanematelt välja. Nad olid hästi väljapeetud papagoide, aga lapsena oli nende eest hoolitsemine päris keeruline. Liiva tuli vahetada tihti, aga see oli aeganõudev protsess. Võimalikult puhast liiva tuli tuua kaugelt ja seda tuli kuumutada, et linnud ei saaks baktereid.

Kodulooma ma niipea ei võta. Ja mitte kunagi korterisse.

Mingil hetkel tüdinesin sellest väga ära. Ühel hommikul ärkasin ja avastasin, et puuris ei ole papagoisid. Ehmatasin väga ja mõtlesin, et äkki olin puuriukse lahti unustanud ja nad on minema lennanud või... Teatasin kurba uudist vanematele. Ema ütles, et ei, sa ju ei hoolitsenud nende eest ja me otsisime neile uued omanikud. Olin väga pahane ja kurb. Siis selgus, et nad olid linnud juba nädal tagasi maha müünud ja ma polnud päevi nende puudumist märganud... Pärast seda tundsin, et mul pole mingit õigust pettunud olla, sest olin olnud nii omas maailmas, et ei pannud tähelegi. Sain vist kuidagi aru, et mul ei olnudki õigus neid omada ja see oli emast õige tegu, et ta nad edasi andis.

Lapse kohta üllatav eneserefleksioon...

Mul on miskipärast, jah, meelde jäänud see analüütiline protsess, milles jõudsin järeldusele, et kodulooma ma niipea ei võta. Ja mitte kunagi korterisse.

Praegu mängitakse Sakala 3 majas sinu uut lavastust „Reis metsa lõppu“, mis põhineb Juhan Jaigi novellil „Ohemäe jahimehed“. Miks see lugu sind tõmbas?

Pime mets on suur, tundmatu ja oluline kujund. Juhan Jaik on kirjutanud tavapärase lahenduseta loo, kus inimesed lähevad metsa ja teadmata põhjustel ei tule sealt enam välja. Aga miks siis? Kas nad tahtsid sinna jääda? Kas nad loobusid? Mis teadmise või taipamise need tegelased seal pimedas metsas võisid saada? Novellis, mulle tundub, tekib ajaväline seisund, mida saab mitmeti tõlgendada. Kas seal tekib neil arusaam enda tegudest, valesti elatud elust, mingi eksistentsi tarkus või miski muu? Inimese arusaam fataalsetest jõududest, mis ei allu tema tahtmistele – see on oluline taipamine, inimene peab seda mõistma.

Teine väga tugev teema lavastuses on kättemaks ja viha. Igal juhul on see tupik. Kättemaks ei vii lahendusena kuhugi, see toob alati kaasa nulliringi. Viha tekitab kättemaksu, kättemaks sünnitab viha. Ja nagu lavastuses öeldakse: mida inimene on kord saanud, sellest tema enam ilma jääda ei tohi. Kogu küla töötas kättemaksu. See on minu meelest praegu tugevalt õhus olev seisund. Hoolimatust on palju. Karusoo ütles hiljutises taasiseseisvumispäeva puhul antud intervjuus, et kui kaklevad inimesed, siis see on labane. Kui kakleb parlament, siis see on kuritegelik.

Lavastuses „Reis metsa lõppu“ on tugevalt esil kättemaksu ja viha teema. Kättemaks ei vii lahendusena kuhugi, vaid toob alati kaasa nulliringi. Fotol Katariina Tamm ja Simeoni Sundja

FOTO: HERKKO LABI

Eestis kiputakse näitlejatelt ja lavastajatelt peaaegu kõige kohta arvamust küsima. Küsin niipidi: milliste teemade kohta väljaspool kultuuri tunned, et päriselt tead neist või need väga huvitavad sind? Milline võinuks olla sinu paralleelne elu?

Ma ei oska niimoodi teemade kohta öelda. Kindlasti ei tea ma päriselt millestki piisavalt. Jälgin ju nagu paljud, mis on uued avastused teaduses, mida kirjutatakse poliitikast ja nii edasi. Huvipakkuvate teemade ring on päriselt süvenemiseks ka liialt lai. Ja enamasti jääb see tasemele – nagu Simeoni proovis ütles –, et vaatasime end videotest targaks. Erutun, kui kuulen, et mükoriisaseene eosed plahvatavad lendu sama kiirusega kui kosmoseraketi start, ja imestan iga päev, et sõda endiselt käib. Aga fantaasias on mind matemaatika alati huvitanud. Nii et kui ma ei oleks lavastaja, siis... utoopias tahaksin töötada näiteks hoopis NASA-s, kui oskaksin. Aitaksin ehitada teleskoopi, aga võiks ka muud. Mulle mõjus Merilin Pärli kujund, mille ta sidus Kaja Kallasele esitatud küsimusega tema abikaasa äritegevuse kohta Venemaal: kui NASA koristajalt küsida, mis tööd ta teeb, siis ta vastab, et aitab inimese kuule, mitte et ta tegeleb koristamisega. Siin lähevad nüüd kaks teemat sassi, aga minu meelest oli see päris tabav ja see legend on ka päris oluline mõtlemisviis igapäevaelus.

Arvude abil saaks justkui pisut kosmost kodustada?

Arvan, et arvudega saab mingisuguseid vahemaid loogiliseks seletada ja läbida, teadmatust veidi vähendada. Aga ma arvan, et kui arvudele sügavamalt mõelda, siis kosmose kodustamise illusioon pihustub pigem laiali. Arvudega muutub igaviku-, hoomamatus- ja lõpmatustunnetus minu jaoks reaalsemaks. Aukartus kasvab. Pime mets jääb mõistatuseks. Lõpmatute kombinatsioonide tunne on arvude kaudu tajutavam. Matemaatika leevendab veidi teadmatust ja hirmu. Olen kuulnud, et näiteks lennuhirmu saab leevendada, kui autosõidu ajal paned käe aknast välja. Õhk tundub reaalne mass ja otseses mõttes käega katsutav. Küsimus, kuidas lennuk saab õhus püsida, ei ole enam nii müstiline.

Enim on Lauri Laglet frustreerinud rahastamisotsustega venitamine. „Eelmisel aastal saabus teadmine, kas saab üldse raha lavastuste tegemiseks, alles veebruaris.“

FOTO: RAUNO VOLMAR | DELFI MEEDIA

Kui nüüd veel viimaks teistpidi pisut arvude maailma minna, siis ei saa ümber teatrite rahastusest. Teatriinimestel on olnud võimalik uue teatrite rahastamise skeemi kohta kaasa rääkida, aga tulemust on ikkagi üsna palju kritiseeritud. Ka sina saatsid oma ideed. Kuidas sa tunned, kui hästi uus süsteem toimib?

Kõige frustrerivam on olnud tegelikult ajaga venitamine. Eelmisel aastal saabus teadmine, kas saab üldse raha lavastuste tegemiseks, alles veebruaris. Pean uut rahastusmudelit muidu üldiselt arusaadavaks ja läbipaistvaks. Oluline on, et toetuse taotlejad mõistaksid, mida neilt oodatakse ja kuidas toetusele kvalifitseeruda. Aga põhjalikumale arvamusele pole siin vist ruumi. Tulevikus tuleks arvesse võtta, et ühtsed hinnangukriteeriumid ei pruugi sobitada erisugustele teatritele sarnasel moel, teatrit tuleks vaadelda nende tegevusloogika järgi, olenevalt sellest, kas teatril on püsitrupp või maja, mõlemad või ei ole kumbagi. Praeguse sisemiselt koleda ja üksteist süüdistava kisma põhjus on ju see, et erateatrite toetusteks eraldatav kogusumma on liiga väike. Tekib justkui olukord, et paljud saavad midagi, aga keegi ei saa piisavalt. Kuid pean väga oluliseks, et sisu hindavalt komisjonilt ei nõutaks strateegilist lähenemist kogusumma jagamisel, vaid lähtutaks punktisummasid jagades ainult teatrite sisulisest tööst.

Usun, et mida kiiremini sõlmitakse kolmeaastane rahastusleping kestva kõrge kunstilise tasemega teatritega, kes saavad ka rohkem punkte, seda kiiremini läheb olemine kergemaks. Mitmeaastane rahastus tagab teatri stabiilsema toimimise, annab kindluse ja vabaduse orgaanilisemaks loometööks ning võimaldab teha kunstilisi programmiotsuseid ka järgmisteks aastateks. Kolm aastat annab kunstilise taseme hindamise mõttes adekvaatsema pildi teatri sisulisest seisust. Teatrit ei saa eeldada katkematut kõrgvormi, seetõttu annaks kolm aastat tagantjärele teatri saavutustest objektiivsema pildi ja asjaosalistel oleks põhjust vähem vaielda kunstilise taseme hinde üle. Kui kolme aasta jooksul ei ole olnud kunstilist sähvatust, siis pigem ei pruugi seda ka järgmise kolme aasta jooksul juhtuda.

Mida detailsemaks ja keerulisemaks rahastusvalem läheb, seda õigustatum on taotlejate ootus, et konkreetse teatri toimimisloogika oleks ekspertidel võimalikult täpselt läbi tunnetatud ja objektiivselt hinnatud. Seda suuremaid mahtusid tuleks ka komisjoni töösse panustada. Kolmeaastane rahastusskeem tasakaalustaks ja õigustaks ka komisjoni mahukamat ressursikulu otsustusprotsessis, sest sellisel juhul ei peaks igal aastal uuesti alustama.

„Reis metsa lõppu“

Lavastaja Lauri Lagle, dramaturg Eero Epner, kunstnik Allan Appelberg, kostüümikunstnik Kärt Ojavee, maketikunstnik Laura Pählapuu, helikujundaja Artjom Astrov, valguskujundaja Siim Reisspass

Osades: Marika Vaarik, Jörgen Liik, Katariina Tamm ja Simeoni Sundja

Ekspeditsioon

Mängitakse Sakala 3 teatrimaja kammersaalis.

Kommenteeri

Loe kommentaare (5)

Lennart. Pöördtooliaastad

LISAETENDUSED NÜÜD MÜÜGIL >

SOOVITAME SULLE

Toomas Tammer: kui sinu laps õpib inseneriks, siis ootab teda ees majanduslikult kindlustatud elu

FOTOD | Eesti naisräppari nägu jõudis Times Square'il suurele reklaamtahvile

Soome leht: Helena Koivu on kodutu ja tema tulevik on lahtine

EESTLANE USA KÕRBEST | Pandemiaaegne sõnavabaduse piiramine ja teisitimõtlejate tagakiusamine on jätkuvalt terav teema

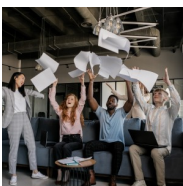

SÕJARAPORT | Igor Taro päevik: Ukraina võttis Pihkva 76. diviisist sõjavange. Krimmi maismaakoridori tõkestamiseni on jäänud 21 km

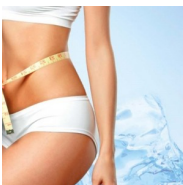

ARVUSTUS | Reis pimedasse metsa, painavasse padrunipadrikusse

SISUTURUNDUS

Tööandja, kas oled väsinud lõputuna tunduvast töötajate otsimisest? Aasta lõpuni töökuulutused tasuta!

Krüölüpolüüs – kaalu langetamine külma abil vaid 40 minutiga

Miks pensionäridele kanepiõli? 82-aastane vanaema sai tagasi oma elujõu ja rõõmu